

Podľa § 459, odst. 2 tr. p. proti nariadeniu obnovy v smysle § 456, odst. 3 tr. p. v prospech obžalovaného niet opravného prostriedku.

V smysle § 462 tr. p. na základe usnesenia o povolení obnovy pokračujúci súd, podľa výsledku hlavného pojednávania, ponechá dřívešie rozhodnutia buď v platnosti, alebo ich zruší celkom, alebo čiastočne a vynesie nový rozsudok. Následkom odvolania proti takto vynesenému rozsudku môže odvolací súd preskúmať len tento vynesený rozsudok.

Ponevác v súdenom prípade šlo o obnovu v prospech odsúdeného, usnesenie v smysle § 456, odst. 3 tr. p. vyniesol krajský súd, tedy súd príslušný v smysle § 452 tr. p. tak vecne ako aj miestne, bola obnova trestného pokračovania v dôsledku ustanovenia § 459, odst. 2 tr. p. pravoplatne nariadená a vrchný súd preto nemohol usnesenie obnovu nariaďujúce preskúmať.

Keď prez to vrchný súd rozhodol v rámci odvolania aj o návrhu odsúdeného na obnovu pokračovania, ačkoľvek vrchný súd nebol k tomu príslušný podľa § 452, odst. 1 tr. p. a túto otázku príslušný súd už pravoplatne rozhodol usnesením zo dňa 22. júla 1935, prekročil vrchný súd, keď návrh odsúdeného na obnovu zamietol, obor svojej pôsobnosti a spôsobiac tým zmätok podľa § 384, čís. 4 tr. p. porušil zákon jednak v ustanovení § 452, odst. 1 tr. p., jednak preskúmajúc v dôsledku ustanovenia § 459, odst. 2 tr. p. pravoplatné usnesenie, porušil zákon aj v tomto posledne uvedenom ustanovení.

Ponevác svojim usnesením zároveň zrušil odvolací súd aj rozsudok prvého súdu na základe § 462 tr. p. vynesený, a to len z dôvodu, že súčasne zamietol návrh odsúdeného na obnovu, čím zrušil aj usnesenie o nariadení obnovy podľa § 456 tr. p., ktoré slúžilo za podklad k vyneseniu rozsudku v smysle § 462 tr. p., porušil zákon aj v cit. ustanoveniach tr. p., keď nerozhodol vecne o tak vynesenom rozsudku na základe odvolania štátneho zástupcu.

Ponevác vrchný súd rozhodol o návrhu do oboru jeho pôsobnosti nepatriacom a nerozhodolo odvolaní patriacom do oboru jeho pôsobnosti, prekročil obor svojej pôsobnosti a spôsobil tak zmätok podľa § 384, čís. 4 tr. p. Bolo preto treba usnesenie vrchného súdu na základe § 442, posl. odst. tr. p. zrušiť a prikázať vec k prejednaniu tomuto súdu ako príslušnému súdu odvolaciemu.

Čís. 5935.

Při výměře úhrnného trestu má se přihlížeti k peněžitým trestům, uloženým základními rozsudky, jen tehdy, byly-li tyto tresty přeměněny pro případ nedobytnosti v jiný druh trestu na svobodě, než ve kterém je vyměřen úhrnný trest.

(Rozh. ze dne 19. června 1937, Zm IV 236/37.)

Nejvyšší soud v trestní věci proti A., obžalovanému pro zločin zpronevěry v úřadě a j., přezkoumaj rozsudek krajského soudu, kterým byl obžalovanému vyměřen úhrnný trest podle ustanovení §§ 517 a 518 tr. ř., vyhověl zmateční stížnosti veřejného žalobce a podle 9. odstavce § 518 tr. ř. zrušil napadený rozsudek ve výroku o výměře úhrnného trestu a vyměřil odsouzenému A. úhrnný trest žalářem v trvání 1 roku. Z důvodu zmatečnosti uvedeného pod bodem 4. § 384 tr. ř. zrušil nejvyšší soud rozsudek krajského soudu v části, podle níž byl do úhrnného trestu pojat peněžitý trest 100 Kč a náhradní trest uložený místo něho a toto opatření pomínil.

D ů v o d y :

Zmateční stížnost veřejného žalobce, podaná podle předposledního odstavce § 518 tr. ř. do výměry trestu, je důvodná.

Odsouzenému A. byl rozsudkem vrchního soudu z 30. dubna 1935 uložen pro zločin zpronevěry podle § 462 tr. z. trest 9 měsíců žaláře a rozsudkem krajského soudu z 8. března 1937 pro zločin zpronevěry v úřadě a s ním se sbíhající zločin podvodu trest žaláře v trvání 6 měsíců jako hlavní trest a 100 Kč jako peněžitý trest vedlejší.

Rozsudkem ze dne 23. března 1937 vyměřil krajský soud odsouzenému A. místo hlavních trestů uložených zmíněnými rozsudky trest žaláře na 10 měsíců jako úhrnný trest s tím, že peněžitý trest 100 Kč, uložený jemu rozsudkem ze dne 8. března 1937, resp. náhradní trest 4 dny žaláře, zůstává v platnosti.

Generální prokuratura podala však dne 30. dubna 1937 opravný prostředek pro zachování právní jednotnosti podle § 441 tr. ř. a nejvyšší soud vyhověv mu, vyslovil rozsudkem ze dne 19. června 1937, že rozsudkem krajského soudu z 8. března 1937 byl porušen zákon, pokud obžalovaný A. byl odsouzen vedle zločinu zpronevěry v úřadě i pro zločin podvodu podle § 381, č. 2 tr. z., a v důsledku toho zrušil tento rozsudek krajského soudu, zprostil podle § 326, č. 3 tr. ř. A. obžaloby pro zločin podvodu a pomínil vedlejší trest peněžitý, ponechal v platnosti jen hlavní trest na svobodě, 6 měsíců žaláře.

V důsledku toho a ježto hlavní trest na svobodě nebyl co do trvání ani co do druhu rozsudkem nejvyššího soudu změněn, považoval nejvyšší soud za shrnuté trest 8 měsíců žaláře, vyměřený odsouzenému rozsudkem vrchního soudu z 30. dubna 1935, a trest 6 měsíců žaláře, vyměřený rozsudkem krajského soudu v Užhorodě z 8. března 1937 ve spojení s rozsudkem nejvyššího soudu ze dne 19. června 1937.

Krajský soud tím, že namísto dvou hlavních trestů ve výměře 8 měsíců a 6 měsíců žaláře uložil odsouzenému jako úhrnný trest žalář v trvání pouze 10 měsíců, porušil předpis 7. odstavce § 518 tr. ř., neboť vyměřením tohoto úhrnného trestu snížil odsouzenému neúměrně trest žaláře, hledíc k původním uloženým trestům.

Proto nejvyšší soud vyhověl zmateční stížnosti veřejného žalobce a vyměřil odsouzenému úhrnný trest znovu tak, aby odpovídal poměru obou původních trestů hledíc k jejich druhu.

Podle § 517 tr. ř. nejsou peněžité tresty předmětem výměry úhrnného trestu. Podle stálé soudní praxe má se při výměře úhrnného trestu přihlížeti k peněžítým trestům vyměřeným základními rozsudky jen v tom případě, když tyto tresty byly přeměněny pro případ nedobytnosti v jiný druh trestu, než ve kterém je vyměřen úhrnný trest. V tom případě má se při výměře úhrnného trestu přeměnit druh náhradního trestu v ten druh trestu na svobodě, v němž byl vyměřen úhrnný trest, a má se tedy rozhodovati o tom, jaký náhradní trest nastupuje na místě náhradního trestu určeného v základním rozsudku.

Pokud však v základních rozsudcích byly náhradní tresty určeny v tom druhu trestu, v němž je vyměřen trest úhrnný, peněžité tresty a na místo nich určené náhradní tresty není třeba pojeti do trestu úhrnného a mají být ponechány nezměněny.

V tomto případě byl v jednom ze základních rozsudků vyměřen peněžitý trest 100 Kč, který byl přeměněn pro případ nedobytnosti na čtyři dny žaláře, tedy na týž druh trestu, v němž byl dodatečně vyměřen úhrnný trest. Proto, — nehledě k tomu, že tento peněžitý trest byl dodatečným rozsudkem nejvyššího soudu ze dne 19. června 1937, vynešeným následkem opravného prostředku pro zachování právní jednotnosti, pominut, — neměl krajský soud do úhrnného trestu pojeti zmíněný peněžitý a náhradní trest a překročil obor působnosti, když tak učinil s porušením předpisu § 517 tr. ř. Nejvyšší soud proto zrušil z důvodu zmatečnosti uvedeného pod bodem 4, § 384 tr. ř. onu vadnou část rozsudku soudu první stolice a pojetí onoho peněžitého trestu, který ostatně — jak výše bylo již zmíněno — byl rozsudkem nejvyššího soudu zrušen, do nově vyměřeného úhrnného trestu pominul.

Čís. 5936.

Firma, pod níž provozuje obchody jednotlivec, nepožívá ochrany cti podle § 5 zákona čís. 108/1933 Sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 21. června 1937, Zm I 497/37.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmateční stížnost soukromé žalobkyně firmy G., zastoupené jediným majitelem A. S., do rozsudku krajského soudu, jímž byl obžalovaný zproštěn podle § 259, čís. 1 tr. ř. (nesprávně podle § 259, čís. 2 tr. ř.) obžaloby pro přestupek podle § 4 zák. čís. 124/1924 Sb. z. a n. ve znění vyhlášky čís. 145/1933 Sb. z. a n.

Důvody:

Podle napadeného rozsudku došlo ke zprošťujícímu výroku podle § 259, čís. 1 tr. ř. (nesprávně podle § 259, čís. 2 tr. ř.), ježto soukromou